

Sygn. akt VII Ka 380/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Danuta Józefowska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Małgorzata Idzikowska-Oleszczyk

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2016 roku

sprawy **M. K.**

obwinionego z art. 107 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Myszkowie

z dnia 10 marca 2016r., sygn. akt II W 523/15

orzeka:

1. zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia obwinionego od przypisanych mu czynów;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. – Kancelaria Adwokacka w M., kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu obwinionego M. K. w postępowaniu odwoławczym, przy czym kwota ta obejmuje również należny podatek VAT;
3. kosztami postępowania za I i II instancję obciąża Skarb Państwa

Sygn. akt VII Ka 380/16

UZASADNIENIE

M. K. został obwiniony o to, że:

1. w okresie od kwietnia 2014 roku do 23 kwietnia 2015r. na ulicy (...) w M. woj. (...), w celu dokuczenia innej osobie złośliwie niepokoił D. F. i I. F. poprzez częste zaczepianie, wywoływanie kłótni i awantury oraz wyzywanie słowami wulgarnymi,

tj. o wykroczenie z art. 107 k.w.

2. w okresie od kwietnia 2014 roku do 23 kwietnia 2015r. na ulicy (...) w M. woj. (...), w celu dokuczenia innej osobie złośliwie niepokoił poprzez częste zaczepianie, trzaskanie po drzwiach mieszkania, wywoływanie kłótni i awantur oraz wyzywanie słowami wulgarnymi Pana A. P.

tj. o wykroczenie z art. 107 k.w.

Wyrokiem z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt II W 523/15 Sąd Rejonowy w Myszkowie orzekł:

1. obwinionego M. K. uznał za winnego popełnienia wyżej opisanych, zarzucanych mu wykroczeń, czym wyczerpał ustawowe znamiona wykroczeń z art. 107 k.w. i za to na mocy art. 107 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 39 § 1 k.w. odstąpił od wymierzenia mu kary,
2. na mocy art.29 ust. 1 Ustawy prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. S. kwotę 309,96 złotych tytułem obrony z urzędu udzielonej obwinionemu,
3. na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wniósł obrońca obwinionego zaskarżając go w całości na korzyść obwinionego i zarzucił mu obrazę przepisów prawa materialnego tj.:

- art. 107 k.w. przez jego zastosowanie i uznanie, że obwiniony swym zachowaniem przy zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym wyczerpał znamiona w/w przepisu, podczas gdy obiektywna i subiektywna ocena materiału dowodowego prowadzi do zgola odmiennego wniosku, ponieważ bark jest jakiegokolwiek dowodu, aby popełnił zarzucane mu wykroczenie.

Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu wykroczenia,
2. przyznanie kosztów zastępstwa adwokackiego z tytułu świadczenia pomocy prawnej z urzędu, według nowych norm przepisanych

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Wniesiona apelacja zasługiwała na uwzględnienie. Uruchomione jej wywiedzeniem postępowanie odwoławcze doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia obwinionego od przypisanych mu wykroczeń.

Zgodzić się bowiem należy ze skarżącym co do tego, że w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do uznania, iż M. K. popełnił zarzucane mu wykroczenia z art. 107 k.w. Faktem jest, iż opisy stawianych obwinionemu zarzutów zostały sformułowane tak, że zawierają one komplet znamion zarzucanych obwinionemu wykroczeń – działanie w postaci dokuczenia osobie poprzez złośliwe niepokojenie, ale opis czynów nie odpowiada elementom zachowania wypełniających ustawowe znamiona czynu zabronionego określonego w tym przepisie. Opis czynu przypisanego musi bowiem przedstawiać tworzące określoną całość zdarzenie faktyczne, w szczególności zachowanie obwinionego w taki sposób, by było widoczne, iż swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego, o którym mowa w przepisie (przepisach), będącym podstawą skazania. Tak więc nie ulega wątpliwości, że w wyroku Sąd przedstawia, chociaż w sposób zwięzły, poczynione przez siebie ustalenia faktyczne, które w rozwiniętej formie powinny znaleźć miejsce w pisemnym uzasadnieniu. Jest oczywiste, że ustalenia zawarte w uzasadnieniu wyroku muszą korespondować z tymi, które w opisie czynu przypisanego zostały zawarte w części dyspozytywnej. Ustalony też przez Sąd Rejonowy stan faktyczny sprawy nie odpowiada znamionom wykroczenia z art. 107 k.w. W ocenie Sądu Okręgowego dowody zgromadzone w przedmiotowej sprawie prowadzą do odmiennej oceny zachowania obwinionego od tej, którą przedstawił Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Wykroczenie stypizowane w art. 107 k.w. polega na złośliwym wprowadzaniu w błąd innej osoby bądź też w inny sposób złośliwym niepokojeniu takiej osoby w celu dokuczenia tej osobie. Zatem powyższy przepis wyróżnia dwa znamiona czasownikowe: **złośliwe wprowadzanie kogoś w błąd oraz złośliwe niepokojenie w celu dokuczenia.** Przez wprowadzenie w błąd należy rozumieć takie celowe zachowanie sprawcy, które zmierza do tego, aby w świadomości innej osoby ukształtował się obraz rzeczywistości odmienny od obiektywnie istniejącego przykładowo – poinformowanie o rzekomej śmierci, chorobie, wygranej, wypadku. Niepokojenie z kolei to tyle co wzbudzenie u kogoś niepokoju, obawy, niepewności, zakłócenie spokoju. Strona podmiotowa tego wykroczenie

charakteryzuje się natomiast umyślnością i to tylko w postaci zamiaru bezpośredniego. Jest to wykroczenie kierunkowe na co wskazuje użycie w przepisie wyrażenia „w celu dokuczenia innej osobie”. Należy zatem ustalić, że po stronie sprawcy tego wykroczenia zachodzi złośliwość. Znamię złośliwości charakteryzuje zaś szczególnie nastawienie podmiotowe sprawcy wyrażające się w chęci dokuczenia, zrobienia komuś przykrości, wyprowadzenia kogoś z równowagi. Przedmiotem ochrony tego wykroczenia jest zatem spokój człowieka (osoby fizycznej).

Odnosząc powyższe do stanu faktycznego i zachowań opisanych czynów w rozpoznawanej sprawie należy wskazać, iż z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków faktycznie wynikało, że ze strony obwinionego M. K. dochodziło do częstych kłótni, awantur, wyzwisk, trzaskania drzwiami oraz głośnego puszczenia muzyki. Takie zachowania nie wyczerpują jednak znamion zarzucanych mu wykroczeń z art. 107 k.w. Elementarne wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego podpowiadają, że niesposób jest uznać, ażeby obwiniony działał w celu dokuczenia innej osobie złośliwie wprowadzając ją w błąd lub w inny sposób złośliwie niepokoił. Natomiast jak wspomniano wyżej tylko taka, dowiedziona i wykazana treścią dowodów, motywacja sprawy uprawniałaby do wywodzenia, że mamy do czynienia z działaniami złośliwego niepokojenia. Zachowania obwinionego wskazane w zarzucie i przyjęte w uzasadnieniu wyroku mogłyby co najwyżej wypełnić ustawowe znamiona wykroczenia z art. 51 § 1 k.w. oraz przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. Sąd Rejonowy uzasadniając swoje stanowisko odnośnie przyjętej kwalifikacji prawnej podał, że działanie obwinionego polegało na niepokojeniu pokrzywdzonych poprzez ich zaczepianie, wywoływanie kłótni, wyzywanie słowami wulgarnymi oraz trzaskanie w drzwi, ale w ogóle nie wykazał, że oskarżony działał w celu dokuczenia i robił to ze złośliwości.

Reasumując Sąd Okręgowy stwierdza, że zachowanie obwinionego, jakie można było ustalić na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustalonego w zarzucie nie wyczerpuje ani strony przedmiotowej ani podmiotowej wykroczenia złośliwego niepokojenia opisanego w przepisie art. 107 k.w.

W świetle powyższego zaistniała potrzeba zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia M. K. od stawianych mu zarzutów.

Kosztami postępowania w sprawie, na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. w zw. z art. 119 k.p.w. w zw. z art. 634 k.p.k. obciążono Skarb Państwa.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze z dnia 26 maja 1982 roku w zw. z § 4 ust. 1 i 3 i § 17 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy obwinionego kwotę 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu obwinionego M. K. w postępowaniu odwoławczym, przy czym kwota ta obejmuje również należny podatek VAT.